

Lá thư gửi chị

ĐỜI SỐNG THỊ THÀNH

Tào Giang

Chị Hai thương mến!

Em đã nhận được thư của chị hôm qua, nên biết được tin bố mẹ và chị ở nhà vẫn bình yên, tuy vụ mùa năm nay thu hoạch có sút kém hơn so với năm ngoái. Đồng thời chị còn gửi cho em cái áo bà ba mà mẹ khâu tay thật là khéo, hôm trời nóng lục em ra hành lang cư xá ngồi học bài, mấy con bạn lại bên, thấy em mặc cái áo mới mẹ may chúng nó khen đẹp lắm, vì mẹ cắt vừa vặn. Nhưng chúng nó nhìn kỹ thấy rõ đường kim mũi chỉ do khâu tay, chúng nó khúc khích cười! em hỏi:

- Cười chuyện gì mà vui thế các bồ? Chúng nó cười to hơn rồi âu yếm bảo:

- Nhìn đường kim mũi chỉ, tao nhận thấy mày khâu thật công phu; tỷ mỉ, kiên nhẫn và khéo léo, nhưng việc làm đó đã xưa rồi. Chúng mình nên thích nghi với mọi sự, mọi việc trong thời đại hiện tại thì hơn... Thời gian mày ngồi khâu áo như thế, tao nghĩ: Trang điểm chút phấn son, mặc cái áo hở ngực trần, rồi đi bát phố hay vào shopping là lướt cho các chàng trai theo sau tán tỉnh vừa vui, vừa bổ ích và vừa thích thú!... Nhìn mày mặc cái áo bà ba may tay ấy, tao ngỡ mày là bà cụ sinh ra năm 1925.

Nghe chúng nó chế nhạo mà em cảm thấy vui vui chị Hai ạ! Vui vì, em vẫn còn giữ được cái gì tự nhiên; chất phác, mộc mạc, giản dị của đồng quê... Cho dù đang ở tại thị thành mà vẫn giữ được nếp sống chân quê như Nguyễn Bình đã viết: *"Hoa chanh nở giữa vườn chanh, thày u cùng với chúng mình chân quê..."*, chứ đầu như

chúng nó đã vội lột xác để Nguyễn Bình phải thờ than: *"Hôm qua em đi tỉnh về, hương đồng gió nội bay đi ít nhiều"*. Em cùng cười vui về với chúng nó, rồi nói:

- Mẹ tờ may chứ không phải tờ, với công sức và trí tuệ của chính bà, bằng cả tấm lòng yêu thương triều mến quyện vào đường kim mũi chỉ để tạo ra tấm áo cho con của mình. Cho dù cái áo không đẹp, nhưng đẹp ở cái hồn của tấm áo các bồ có cảm nhận như thế chẳng? Con Hòa nói chen vào:

- Tao nghĩ: khi mình mặc cái áo đẹp, là do cái áo may theo kiểu cách hợp thời trang, bằng hàng tơ lụa mượt mà, tươi mát! Mặc nó vào, khiến đường nét diêm kiều của cơ thể sẽ được phô trương cái thân hình tuyệt mỹ của người con gái với dáng điệu thướt tha, thì vẫn dễ quyến rũ người khác, nhất là người khác phái hơn là mặc chiếc áo bà ba, cho dù có: **"Hồn"** đi nữa cũng chẳng chinh phục được ai. Con Hải bỗng nhiên đứng hẳn về phía với em, lên tiếng đả kích:

- Cái Hòa nói khó nghe đấy, chẳng hóa ra thiên hạ người ta ăn mặc cốt chỉ để quyến rũ hay để chinh phục người khác à!? Còn đũa nào không có cái mục đích quyến rũ và chinh phục ai, thì cứ trần trụi; để xác thân tô hô ra có được không? Con Tào mặc cái áo mẹ may, tuy không đẹp ở bề ngoài, nhưng vô cùng đẹp bởi cái tình của tấm áo mà nó vừa gọi là cái hồn, mà có cảm nhận được như thế không hử! Con Hòa bị chạm nọc, nên tức tối cãi lại:

- Tao hỏi mày: thiên hạ người ta chế ra phấn son, màu mè; son vàng, xanh, đỏ, tím, đen cốt để phết lên lớp son hào nhoáng, người ta tô vẽ lên để che dấu sự thật của cuộc đời vốn không đẹp như lớp son phủ lên bề ngoài sự vật. Nói như mày, thì cuộc sống không cần bất cứ sự tô vẽ nào hay sao? Con Hải cũng chẳng vừa, lý sự lại:

- Cái gì nó đẹp, là do sự đích thực của nó đẹp chứ không cần đến sự tô vẽ cho nó đẹp. Sự tô vẽ chẳng qua chỉ để che đậy cái gì vốn đã không đẹp, để đánh lừa người khác bị lầm lẫn; đó là sự lường gạt giả dối, những mánh khóe lừa đảo, ty tiện. Mày nên nhớ, trong bóng tối ta có thể tránh được mọi người, nhưng làm sao tránh được chính mình? Chị Hai ơi! em thấy tình hình căng quá, nên phải lên tiếng can ngăn:

- Tào xin hai bồ hãy yên lặng và giữ không khí hòa nhã trao đổi với nhau chứ. Tào xin góp ý thế này: Hòa nói có phần đúng, nhưng chỉ đúng với trường hợp những đứa như con Loan bên phân khoa địa chất mà thôi; Nó sống thác loạn tới mức hở hang ra trước mặt mọi người; nó sống lý lợm lâu ngày đến mức mất hết cảm giác về sự lý lợm của chính nó... Trong lúc, không ít những người còn giữ được nhân cách và phẩm hạnh của người

con gái Á Đông nói chung và như chúng ta nói riêng... Nhất là anh chị em trong gia đình Phật tử thì luôn tâm niệm rằng: “**Nhìn ăn mặc, xét tư cách**”. Thật vậy, họ ăn mặc kín đáo, chứ không phô bày những bộ phận trên cơ thể ra trước mắt thiên hạ như một số chị em phụ nữ thì thành thường làm; Để phô bày da thịt ở bụng, ngực, đùi, vè... đáng lý phải che đậy lại chứ không thể để lòi ra ngoài cho người ta nhòm ngó, thật chả đẹp chút nào theo cách nhìn của những người trọng đạo đức và văn hóa dân tộc. Còn đối với Hải nói cũng đúng, nhưng chỉ đúng đối với chị em phụ nữ nào còn trọng đạo lý, trọng nội tâm, trọng cái đẹp trong tâm hồn tư tưởng hơn cái bề ngoài kiểu đua đòi lòe loẹt, diêm dúa... Nghĩa là ăn mặc cho đúng đắn. Con Hòa vênh vào hỏi vặn em:

- Mày giải thích thử, thế nào là ăn mặc đúng đắn tao coi?

- Người ăn mặc cầu kỳ cố ý để đạt: “*Râu mày nhẵn nhụi áo quần bánh bao*”; là không hợp với tuổi tác, không hợp với thành phần và địa vị của mình trong xã hội là không đúng đắn. Em nói tiếp: Thấy vậy, chúng ta thử nhìn:

Người 15-17 tuổi ăn mặc phải khác với người 40 tuổi; người 40 tuổi khác với người 70 tuổi.

Người có vị trí trong xã hội ăn mặc không thể hoa hòe phô bày kiểu “khoe của” như những con buôn vỉa hè; những người mua hoa bán phấn ngoài lề đường hay những tụ điểm chợ người.

Một cô giáo dạy học sinh cấp 3 hay sinh viên đại học không thể đứng lớp mà mặc cái váy cũn cũn, cái áo hở ngực được.

Một thẩm phán, ngồi xử án không thể ăn mặc như giới nông dân hay người đi chợ mua sắm... Em nói thêm:

Chúng ta hãy so sánh một cô gái trang sức bằng những nữ trang vàng 24k với sợi dây chuyền 2 lượng, đôi xuyên 1 lượng, hoa tai và nhẫn to tổ bố kiểu Sevalier... Cùng lúc, cô gái khác, dùng vàng 18k hay bằng ngọc, kiểu cọ mảnh mai, xinh xắn, trang nhã... Khiến chúng ta nhận diện ngay được: Một cô vừa nhà quê một cục, vừa kém cả học thức lẫn trí thức mới có thể tự làm cho mình biến dạng thành hình nộm để trưng bày các món nữ trang đắt giá hầu khoe khoang sự giàu có của mình. Một cô khác, thì trang sức chỉ để tôn cái nhan sắc sẵn có của mình cho phù hợp giới tính phụ nữ mà thôi. Giá trị của hai cô gái, ai hơn ai các bạn đã biết. Có chăng chỉ những tên Sở Khanh, cố ý đào mỏ mới ghé mắt nhìn đến cô đeo vàng 24k mà thôi.

Nhưng dù gì thì gì, tớ xin mọi người hãy ngừng ở đây cho dù quan điểm của mỗi chúng ta chưa thống nhất với nhau. Em nói tới đây không đưa nào lên tiếng phản đối

và mỗi đưa lẳng lạng đi mỗi ngả.

Đó! chị xem, đời sống thị thành và tập thể là thế đấy. Nhưng em quen rồi, nên chẳng còn bận tâm làm gì nữa.

Nhớ lại cảnh nhà mình, ba mỗi ngày mỗi yếu do tuổi đời chồng chất. Hôm em về phép ăn tết vừa rồi, ngồi bên ba em nhận thấy sức lực của ba lộ rõ trên hai bàn tay đen nâu, sần sùi; bàn tay gân guộc của một người siêng năng làm việc lấm than cơ cực. Nhìn khuôn mặt ba em thấy đầy dấu tích phong sương, chịu đựng của năm tháng cần cù làm việc mà thương ba quá đỗi chị ạ! Mẹ cũng vậy, nhìn bóng dáng lụ khụ chậm chạp do thời quá khứ tảo tần, lo toan mọi việc; thu vén trong ngoài cho gia đình chồng con, suốt cuộc đời vất vả, nhọc nhằn. Cuối cùng là chị, cũng chẳng hơn gì! Ngọt nữa đời người mà tương lai vẫn như màn sương đêm buông phủ, cặm cụi sớm khuya; giúp cha mẹ, chắt chiu từng đồng để nuôi nấng cho em ăn học. Chị ơi! còn phần em, em phải làm gì bây giờ! Em biết làm gì bây giờ? Nếu một mai do luật vô thường chi phối, em bị ngã gục trên đường đời trước khi em thành người hữu dụng, thì làm sao báo hiếu cha mẹ, làm sao đền đáp công ơn dưỡng dục của chị? Viết tới đây, lòng em thấy đau buồn quá! Buồn đau hơn nữa là nghĩ đến ngay ra trường đầu đã có thăm đồ đón chào em đi làm. Trái lại, còn phải chạy ngược chạy xuôi, luôn lách tựa hồ như con lươn không quản lấm dầu! họa may mới hy vọng... Giai đoạn này, cũng đã có nhiều chị em đi trước phải trả giá rất đắt bằng chính phẩm giá và tiết hạnh của mình để có được tuyền dụng đầy chị ạ!. Thôi! Em không muốn nghĩ tiếp nữa, xin chị tha lỗi cho em.

Em nhờ chị thừa lại ba mẹ là em luôn cố gắng học hành và gìn giữ đức hạnh y như những ngày còn ở quê nhà bên ba mẹ vậy. Và em cũng hứa với chị rằng: cho dù sóng gió dập vùi đến đâu đi nữa thì em vẫn nhớ lời chị khuyên trước khi lên tỉnh học: “*Hãy sống giản đơn, đừng se sua đua đòi những tiện nghi vật chất thị thành, để rồi chính những thứ phù phiếm ấy, nó làm chủ mình, nó dẫn dắt mình, nó nhận chìm mình xuống đáy bùn nhơ...v.v.*”. Nguyên cầu Đức Phật gia hộ cho gia đình mình luôn khỏe mạnh cả xác thân và thanh thân cả tâm hồn.

Em của chị
Tảo Giang

